

stemmelsen i Lov Nr. 712 af 22. December 1920 § 1f fra den 1. April 1921 nedsat til $1\frac{1}{4}$ pCt., hvilket Vederlag skønnes vedvarende at kunne anses for passende.

Med Hensyn til Kommunernes Indbetaling af de samlede halvårlige Skattebeløb i Statskassen har man, samtidig med at rykke Slutningsterminerne for den gældende Indbetalingsfrist en Dag tilbage fra henholdsvis 1. Juli og 1. Januar til respektive 30. Juni og 31. December, foreslaet, at Kommunerne, i Tilfælde af, at Fristen overtrædes, foruden Skattens Beløb skal være pligtige at betale Renter af samme med $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig for hver paabegyndt Maaned efter Fristens Udløb. Den Kommune efter den nugældende Lov tilkommende Rentegodtgørelse af 2 pCt. halvårlig for Skattebeløb, den har indbetalt, men som senere viser sig uerholdelige, har man samtidig foreslaet forhøjet til 3 pCt. halvårlig.

I Tilslutning til den fornævnte Pligt for Kommunerne til at svare Rente af de ikke rettidig indbetalte Skattebeløb har man derhos foreslaet, at der tillægges Kommunerne Ret til at gøre Rentekrav gældende overfor de Skatteydere, som ikke rettidig efterkommer deres Betalingspligt.

Endelig har man under Hensyn til, at det jævnlig vil være nødvendigt at give Skatteydere Henstand med Indbetalingen af Statsskatten eller Adgang til afdragsvis Betaling i et længere Tidsrum, saaledes at Udsættelse af Udpantningen i disse Tilfælde sker i Skatteydernes egen Interesse, fundet det naturligt i Forslaget at optage en Bestemmelse om, at Udpantningsfristens Begyndelse i saadanne Tilfælde først regnes fra det Tidspunkt, Skatten efter den givne Henstand skulde være betalt.

Til § 40.

I Forslaget har man optaget de særlige Regler i Lov Nr. 488 af 13. Oktober 1917 om tvungen Selvangivelse af Formuen, idet man dog samtidig har nedsat Grænsen for Angivelsespligten, saaledes at Pligt til Selvangivelse fremtidig skal paahvile Skatteydere, der har været ansatte til at svare Formueskat af en Formue paa 4000 Kr. eller derover.

Efter § 4, 3. Stk. i Loven af 13. Oktober 1917 kan Skatteraadets Ansættelse af Formuer i Tilfælde, hvor den foreløbige Ansættelse ikke har været paaklaget, ej heller indbringes for Landoverskatteraadet. Da det imidlertid synes urimeligt, at en Skatteyder, der paa Grund af, at hans Formue af Ligningsmyndigheden er an-

sat for lavt, ikke har haft Anledning til at klage til Skatteraadet, skal være afskaaret fra at klage over en af Skatteraadet foretagen altfor høj Ansættelse af hans Formue, har man ment at burde ændre Regelen derhen, at Klage til Landoverskatteraadet vel kan finde Sted, men dog saaledes, at Klagen kun kan tages til Følge, naar den skattepligtige godtgør, at Ansættelsen overskrider hans virkelige Formue med mere end 50 pCt.

Til § 42.

Medens Loven af 8. Juni 1912 kun hjemler Ret til at efterkræve Skat for tidligere Skatteaar i Tilfælde, hvor Selvangivelse har foreligget, og denne senere har vist sig at have været urigtig, har denne Regel i de senere Aars ekstraordinære Skattelove været fraveget, saaledes at der ogsaa har været Hjemmel for at efterkræve Skat for en Række Aar tilbage, selv om Selvangivelse ikke har foreligget, jfr. saaledes Lov Nr. 534 af 4. Oktober 1919 § 4, 2. Stk. Denne Hjemmel har man ment bør gøres vedvarende, hvorfor man i § 40, 2. Stk., har optaget en Bestemmelse sigtende hertil.

Som 5. Stk. har man derhos optaget en Bestemmelse svarende til den i de senere Aars Skattelove gennemførte Regel om, at Personer, der paa Grund af Bortrejse eller af andre Grunde ikke er medtagne ved Ansættelsen for et eller flere Aar, kan forlanges efterbeskattede, jfr. saaledes Lov Nr. 534 af 4. Oktober 1919 § 5. Denne Regel omfattede i første Række saadanne Personer, der ikke var blevet skatteansatte, skønt de burde være medtagne, altsaa efter Lovenes almindelige Regler opfyldte Betingelserne for Skattepligt, men da den navnlig var bestemt til at ramme Personer, der midlertidig ved Skatteflugt unddrog sig Beskatning her i Landet, var Regelen formuleret saa vidt, at den ogsaa omfattede Tilfælde, hvor den paagældende efter de almindelige Regler ikke skulde være medtagne i de paagældende Aar, og Bestemmelsen indeholdt for saa vidt en helt ny materiel Beskatningsregel. Man har ment, at denne Regel bør optages i Loven, idet man dog samtidigt har foreslaet den Begrænsning, at saadan Efterbeskatning maa gøres gældende inden 5 Aar efter Udløbet af det paagældende Skatteaar.

Til § 43.

For Dødsboers Vedkommende har man i Tilslutning til Bestemmelsen i § 42 op-